

سوره 29: العنكبوت

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بهناوی خوای بهخشندهی میهره بان

الم (1)

سهرنجی سهره تایی سوره تی (البقرة) بده.

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ (2)

نایا خهلکی واهزانن ووا حساب دهکن وازیان لی دههینریت و
پشتگوی دهخرین کهبلین نیمان و باوهرمان هیناوه، (تاقی ناگرینهوه؟!)

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ (3)

بیگومان نیمهئهوانهی پیش نهمانمان تاقیکردوتهوه، تا خوای
گهوره (لهجیهانی واقیعدا) بیانناسیت و دهرکهون، ههروهها
درۆزنهکانیش دهبی بناسیت و (دهرکهون).

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْفُوتَنَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ (4)

نایا نهوانهی خراپه و نادرستی دهکن واهزانن کهلهدهستمان دهردهچن
و دهر باز دهبن؟! (نهوانه) لهو بیروبوچونهیاندا زۆر بههلهدا چوون.

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (5)

جا نهوهی کهئاواتهخواز بهدیداری خوا شاد بییت با دلنیا بییت کهکاتی
دیاریکراوی خواو ساتی سهرهمه رگ ههر دیت (تا بهدیداری شاد
بییت)، نهو خواپه زۆر بیسه ره (بهگوفتاری بهندهکانی)، وه زۆر
زانایه (بهحالیان).

وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ (6)

ئەو ھەش كەھەول دەدات و كۆشش دەكات (لەپیناوی گەیاندى ئایینی خوادا) (قازانج و سوودی) ھەول و كۆششەكەى ھەر بۆ خۆیەتى چونكەبەرستی خوا بېنیاز لەھەموو خەلكى (بەلام لەقیامەتدا ئەو زاتەزۆر سوپاسگوزارى ئەو كەسانەپەكەھەول و كۆششيان داو لەپیناوی ئایینی خوادا).

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ (7)

ئەوانەى كەئیمان و باوەریان ھیناوەو كاروكردەو ھى چاك ئەنجام دەدەن، بەرستی چاوپۆشى دەكەين لەھەلەو گوناھەكانیان، وەبەگوێرەى چاكترینى كردەو ھەكانیان پاداشتیان دەدەینەو.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (8)

ئیمەنمۆژگارى ئادەمیزادمان كردووەبەچاك رەفتارى لەگەل داىك و باوكیدا، خۆ ئەگەر زۆریان لێكردیت تا ھاوەل و ھاوبەشم بۆ پریار بەدى، بێئەو ھى زانست و زانیارى (بیرو باوەرى لەو جورەت بۆ بسەلمینن)، ملكەچیان مەبەو بەگوێیان مەكە، دلنیابن كەگەر انەوتان بۆلای منە، ئەو كاتەئاگادارتان دەكەمەو لەو كردەوانەى كەئەنجامتان داو.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ (9)

جا ئەوانەى كەئیمان و باوەریان ھیناوەو كارو كردەو ھى چاكیان ئەنجامداو، دەیانخەینەریزی چاكەكارانەو.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولَنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ (10)

تاکه تاکه یهک له خه لکی ههیه که ده لیت: باوهرمان به خوا ههیه، به لام
 هه رکاتیک یه کیک له وان له بهر خواو له پیناوی خوا دا تووشی نازارو
 ناخوشی هات، وا ده زانی سزاو نه شکهنجهی خوا (بو کافران
 له دوزخدا) هه ره نه وهندهی نازاردانی (خه لکی بو ئیمانداران) به ئیش و
 نازاره، خو نه گهر پهروه ردگارت سه رکهوتنیکی به خشی (دوو
 رووه کان) به گهر می ده لین: خو ئیمهش هاو کارتان بووین، مه گهر خوا
 خوی نازانیت چی هه شار دراو له دهروونی هه موو خه لکیدا (به تاییهت
 له دلی نهو جو ره که سانه دا).

وَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ (11)

سه ره نه جام خوا ئیمانداران له دوو رووه کان جیا ده کاته وه، (وه ده بی
 هه ردوو دهسته که بناسرین و دیاری بن).

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ
 بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (12)

(هه ندی جار) کافران به ئیمانداران ده لین: (وه رن) شوینی ریازی
 ئیمه بکهون (نه گهر شوین کهوتنی ریازی ئیمه هه له بی) نه وه گونا هتان
 به نه ستوی ئیمه، (نه له به ته نه وان له قیامه تا) ناتوانن هه چ گونا هو تاوانیک
 بگر نه هه وستو، نه وان هه ره دروده کهن و دروزنن.

وَلْيَحْمِلْنَ أَثْقَالَهُمْ وَأَقْبَالًا مَعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ
 (13)

سه ره نه جام گونا هی سه نگینی خویان و نهو که سانهش (که گو مرایان
 کردوون) ده بی ته سه رباریان، له روژی ره ستاخیزیشدا بهر پرسیارن
 بهرانبه ره روو ده له سهو ته له که باز بیان.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ
 الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ (14)

ئىيمه(نوح)مان رەوانەکرد بۆ سەر قەوم و ھۆزەكەى، ھەزار سأل پەنجا كەم لەناویاندا ماپەو، سەرئەنجام لافاوو زریان ھەموویانى پىچاپەو ھەچونكەئەوانەستەمكار بوون.

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ (15)

ئەو كاتەئىتر ئەومان رزگار كرد ھاوړى لەگەل ھەموو سەر نشینەكانى كەشتیەكەدا، و ئەو رووداوو بەسەر ھاتەمان كرده بەلگەو نیشانەبۆ ھەموو لایەك و ھەموو نەوەكان.

وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (16)

(ئىبراھیم)یش (كاتى خۆى) بەقەوم و ھۆزى خۆى گوت: تەنھا خوا بپەرستن و ھەر لەو بترسن، (ئەو بیروباوەرە) چاك و پەسەندو خیردار ھەوتان، ئەگەر بزائن و تىیگەن.

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (17)

ئەو شتانەى كەلەجیاتى خوا دەیانپەرستن بت و پەيكەرن، ئیو ھەبوختان و (شتى نابەجى) دروست دەكەن، بەراستى ئەو شتانەى كەلەجیاتى خوا دەیانپەرستن خاوەنى ھىچ رزق و رۆزىيەك نین، ھەر داواى رزق و رۆزىى لەخوا بكەن، ھەر ئەو بپەرستن، ھەر سوپاسگوزارى ئەو بن، گەر انەو ھشتان بۆ لای ئەو.

وَإِنْ تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ (18)

خۆ ئەگەر ئیو ھەر (ئەم پەيامە) بەدرۆبخەنەو ھەر (و ھەبى يەكەم ھۆزو گەل بن كەلەبەر انبەرى پەيامى خواو ھەلوپىستان ئاوا نار ھوا بىت) بەلكو

گهلانیکی پیش نیوہش پھیامی خویان بهدر و خستوتوہو، پیغهمبهریش
تہنہا گھیاندن و روونکردنہوی دیار و ناشکرا نھرکی سہر شانیتی.

أولم يروا كيف يُبدئُ اللهُ الخلقَ ثمَّ يُعيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ (19)

نایا نھوہنابینن چون خوا دروستکراوان بهدی دهہینی و بهردہوام
تاوتویان تیا دکات و نویسازی بهردہوامہ، بیگومان نھو شتانہبو خوا
زور سادہو سانایہ.

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ
إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (20)

(نہی پیغهمبهر صلی اللہ علیہ وسلم) پییان بلی با بگہریہ بهسہر زہویدا،
تہماشاکہن و سہرنج بدن چون نھو زاتہدروستکراوانی بهدیہیناوه،
لہوہودواش ہہر خوا سہرلہنوی بہرپایان دکاتہوہ (وہبہشیوہو
شیوازیکی تر ناسمانہکان و زہوی و نیمش دهہینیتہوہکایہوہ) بہرستی
خوا دہسہلاتی بہسہر ہہموو شتیکدا ہہیہ.

يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ (21)

(ہہر لہدنیاادا) سزای نھو کہسانہدہدات کہشایستہی سزان و ہسوزو
میہرہبانیی خوی دہنویتیت بو نھوانہی کہباوہردارن، سہرئہنجامیش
گہرانہوتان بولای نھوہ.

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ
وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ (22)

(نہی گروی نادمیزاد) نیوہلہدہستی بہدہسہلاتی نھو دہرناچن، چ
لہزہویدا بن یا لہناسماندا، کہسیش نیہجگہلہخوا پشتیوانتان بیت و
فریاتان بکہویت (نہگہر ریگہی چہوت و نادرست بگرن).

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَحْمَتِي وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ (23)

ئەوانەى كەباوەريان نىبەئەئەيت و بەلگەو (معجزة) كانى خواو بەدەيدارو
پرووبەر ووبونەوہى (بۆ لىپرسىنەوہ) ئا ئەوانە (خوا دەفەر مویت)
لەمىەرەبانى من نائومىدن، و ئەوانەسزای زۆر بەئەيش بۆيان ئامادەبە.

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (24)

وہ لامى قەوم و ھۆزەكەى (ئىبراھىم) تەنھا ئەو ھبوو كەوتيان: بىكوژن يا
بىسوئىن (بەلام) خوا لەئاگرەكەرزگارى كرد، بىگومان ئالەو پىشەتەدا
نیشانەو بەلگەى زۆر ھەبەبو ئەو كەسانەى كەئىمان و باوەريان ھىناو ھو
دەبەين.

وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم
مِّنْ نَّاصِرِينَ (25)

(لەو ھودوا) پى و تن: ئەى ئىو ھەجىاتى خوا (دەيانپەرستن) بت و
پەيگەرن، لەبەر خاترى يەكتر و ريزدانانتان بۆ يەكتر ھەژيانى دنيا،
دوچار لەرۆژى قىامەتدا يەكتر كافر دەكەن و يەخەى يەكتر دەگرن،
(سەرئەجامىش) شوين و جىگەى ديارىكر اوتان ناو ئاگرە، كەسەيش
نابىت پشتيوانتان بىت و پشتكيرىتان بكات.

فَأَمِنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (26)

(لوٹ) باوەرى پى ھىنا (ئىبراھىم، دوای ئەوہى كەنائومىد بوو
لەقەومەكەى) وتى: من ئىتر كوچ دەكەم بۆلاى پەروەردگارم (بۆ ئەو
شوینەى كەئەو بۆم ديارى دەكات)، چونكەبەرستى ئەو زاتىكى زۆر
بەدەسەلات و دانايە.

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ
فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ (27)

پاشان (ئیسحاق) مان پیبەخشی وه (یه عقوب) یشمان به (ئیسحاق) بهخشی، وه پیبەمبەر ایه تیمان کرده کالای بالای نه وه کانی، کتیبه ئاسمانیه کانیشمان بو ناردن، هر له دنیا دا پاداشتمان دایه وه، نه وه قیامه تیشدا له ریزی پیاو چا کاندایه.

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ (28)

(لوط) یش به قهومه که ی وت: ئیوه تاوانیکی گهور ده که ن، ئیوه گونا هیکی ناشرین نه انجام دهن، هیچ کهس به کاری وا هه لئه ساوه بهر له ئیوه.

أَنتُمْ لَتَأْتُونَ الرَّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّنَا بَعْدَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ (29)

ئایا ئیوه بوچی نیر بازی ده که ن، بو ده چنه لای پیوان، وه ریگه به خه لکی ده گرن و ریگه ی نادر وست ده گرن، وه له یانه که تاندا کاری نابه جی و ناشرین و نادر وست نه انجام دهن؟! که چی وه لامی قهومی (به دخوو) ته نها نه وه بوو که وتیان: ئاده ی کوا سزاو تو له ی خوا، نه گهر تو راست ده که یه ت؟!

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ (30)

(لوت، دوعای لیکردن و) وتی: پهروه دگارا، سهر که وتتم پی بیه خسه به سهر قهومی ناله بارو ناپوخت و شهروا پیسدا (من و ئیمانداران رزگار بکهو ناپوخته کان له ناو ببه).

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ (31)

جا کاتی که (فریشته کان) مان گه یشتنه لای (ئیراهیم) و مزده ی هاتنه دنیا ی (ئیسحاق) یان پی به خشی، وتیان: ئیمه خه لکی نه شار و چکه یه له ناوده به ی، چونکه به راستی خه لکه که ی زور سته مکارن.

قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ
مِنَ الْغَابِرِينَ (32)

(نېبراهیم) وتی: ناخر (لوط) لهوییه، (فریشتهکان) وتیان: نېمهچاکتر
دهزانین کیی لئییه، دلنیابهکهئهوو خاوو خیزانی رزگار دهکین
جگلههاوسهرهکهی کهلهتیاچوان دهبیت.

وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا
تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُونَ وَأَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ (33)

جا کاتی کهفریشتهکان گهیشتنه لای (لوط)، زور دلتهنگ و غه مبار بوو
بههاتنیان، (نهیدهزانی کهفریشتن) سه ری دنیای لی هاتهوهیهک، وتیان:
مهترسهو غه مت نه بیت (ئهوانهاتوانن دهستدریژی بکه نهسه ر نېمه،
نېمه فریشتهین)، نېمهتوو کهس و کارت جگله خیزانه کهت، کهلهتیاچوان
دهبیت، رزگار دهکین.

إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (34)

نېمهسزاو به لایه کی ناسمانی دهبارینین بهسه ر خه لکی نهم شاروچکه یه دا
لهسه رئه نجامی تاوان و گونا هو خراپه یاندا.

وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ (35)

سه رئه نجام ناسه وار یکی ناسکر امان (لهشاروچکه ی کاو و ویران)
به جیهیشت بو کهسانیک کهژیرو هو شمه ندبن.

وَالِىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا
تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ (36)

ههروهها (شو عهیب) مان رهوانه کرد بو ناو براکانی لهشاری مه دیهن،
پیی وتن: نهی قهوم و هو زم تهنها خوا بهرستن، بهه یوای قیامهت و

ناینده و هیزین و ترسی تهنگانهی ئه و رۆژهتان هه بیته، گوناوه تاوان و خراپه له سه ر هوی دا ئه نجام مه ده ن.

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذْتَهُمُ الرَّجْفَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ (37)

(به لام خه لکه که) به درو یان خسته وه و پروایان پی نه کرد، نیتر دوو چاری بو و مه له ر زه یه ک بوون، هه ر هه موویان له مه له کانیاندا به چو کا هاتن و مردن.

وَعَادًا وَثَمُودَ وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسَاكِينِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ
فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ (38)

هه ر وه ها (عاد) ی قهومی (هود) وه (ثمود) ی قهومی (صالح) که شوینه واریان به ئاشکراده بینن: (چو ل و هو ل و کاوله)، شهیتان کرده و ی نادر وست و ناپه سه ندیانی بو راز اندبو و نه وه، له ریگه و ریباری راست و دروست ویلی کرد بوون، به مه ر جیک ئه وان ه خاوه نی عه ق ل و بیرو هوشیش بوون.

وَقَارُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُّوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي
الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ (39)

قارون و فیرعهون و هه مان یشمان (له ناو برد) چونکه هه و ل و کو شش و (معجزة) کانی موسا (داینه چله کاندن) وه خو یان زو ر به گه ور ه دانا له سه ر پروو کاری زه ویدا، سه ر ئه نجام نه یانته وانی له سزا و تو له ی (خوا) خو یان رزگار بکه ن.

فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ
وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ
كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (40)

ئیمه هه ری هه کیک له وانه، یا هه ر ده سته یه کمان له وان ه سه زای تاوانی خو ی گه یاند، هه یان بوو به ر دبار انمان کرد، هه یان بوو به ده نگ و سه دای به هیز له ناومان برد، هه یان بوو به ناخی زه ویدا بر دمانه خوار وه، هه شیان بوو

نوقمی دهریامان کرد، جا وهنهبی خوا ستهمی لیکردین، بهلکو خویمان ستهمیان لهخویمان کرد.

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنَ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ (41)

نموونهی نهوانهی کهجگلهخوای گهوره، کهسانیکی تر دهکهنهپشتیوانی خویمان، وهک نموونهی جالجالوکهیهک وایهکهمالیک بو خوی سازبکات، (بهمهرجیک) نابودترین و لاوازترین مال مالی جالجالوکهیهئهگهر سهرنجی بدن و تیی بگهن.. (چونکهمالی جالجالوکهنهبناغهو نهدیواری ههیه، نهسهر و دهرگاو پهنجهره، نهدهتوانیت بهرگهی باوباران و پرووداوهکان بگریت، مئیهکesh نیرهکهلهناو دهبات دوای جووت بوون، پاشان بیچوهکانیش دایکیان لهناو دهبن)

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (42)

خو خوا خوی چاک دهرانیت نهوهی (نهو خهلهکه) هاناو هاواری بو دهبن (بایی چهنده) وههر خویهتی خاوهن دهسهلاته زوریش دانایه.

وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ (43)

جانهم نموونانهکهدهیانهینینهوهبو خهلهکی، تهنه زاناو شارهزاکان تیی دهگهن و تیدهفکرن.

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ (44)

ناشکرایهکهخوا ناسمانهکان و زهوی بهریکوپیک ترین شیوهدر وستکردوهبهراستی ئا لهو کاره دا بهلگهو نیشانهی تهواو ههیهبو ئیمانداران.

اِنَّ مَا أَوْحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ (45)

(ئەي پيغەمبەر صلى الله عليه وسلم) بخوينە (بەسەر ياندا) ئەو ەي كەبوت
 ڤەوانە دەكړي له قورئان، وە نوښتريش بەچاكي ئەنجام بډە، چونكە بەر استي
 نوښت بەر هەلستى له گوناھو تاوان و نادر وستى دەكات، بەر استى يادى
 خوا زور گهورەو بەنرخە (كە دەبیت له كاتى نوښتو كاتى تريشدا
 بيرو هوشى ئيماندار، دابگريت) وەخوا خوى زانايە بەهەموو ئەو كارو
 كرده وانەي كە ئەنجامى دەدەن.

وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا
 آمَنَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأَنْزَلَ إِلَيْكُمْ وَالْهَذَا وَالْهَٰؤُلَاءِ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ
 (46)

گفتوگوى (موجادله) مەكەن لەگەڵ خاوەنى كتيبه ئاسمانيه كاندا مەگەر
 بەجوانترین شیوه جگەله وانەيان كەستەمكاريى و دوژمنكاريى دەكەن
 (ئەو ڤەفتارتان لەبەر انبەريانەو دەبیت جياواز بښت) پښيان بښن:
 ئيمه باو ڤەمان ههيه بهو قورئانهي كه بو ئيمه ڤهوانه كراوه، و ئەو (تەورات
 و ئينجيل) ەي كه بو ئيو ڤهوانه كراوه، خواي ئيمه و خواي ئيوه تەنها
 يه كيكه، ئيمه فەرمانبەردارى ئەو زاتەين.

وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الْكِتٰبَ فَالَّذِينَ اَتَيْنَاهُمُ الْكِتٰبَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ
 يُؤْمِنُ بِهِ وَمَا يَجْحَدُ بِآيٰتِنَا اِلَّا الْكَافِرُونَ (47)

جا ئابەو شیوهيه (ئەي پيغەمبەر صلى الله عليه وسلم) ئيمه قورئانمان بو
 ڤهوانه كړدیت، (هەندیک) له وانەي كە كتيبمان بو ڤهوانه كړدوون،
 باو ڤههينن و موسولمان دەبن، وەلهو خەلكه ي تريش ههيه كه باو ڤه
 دههينيت و موسولمان دەبیت، كەس نيه بهر هەلستى ئەو هەموو ئايەت و
 بەلگه (معجزانهي) ئيمه بكات، جگەله خوانەناسان.

وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخْطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ
 (48)

(تو ئەي پيغەمبەر صلى الله عليه وسلم) پيش ناردنى ئەم قورئانه هيج
 كتيبيكت نه خویندهوه، بەدەستی خۆشت هيج شتيكت نه نوسيوه،

(چونکهنه خویندهوار بووی)، (خو نهگهر شتیکی وات نهجام بدایه) نهفام و بهتالیپرستان (دنیايان پر دهکرد) لهشک و گومان.

بَلْ هُوَ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ (49)

بهلکو نهو (قورنانه) نایهتهکانی پروون و ناشکران لهسینهو دل و دهروونی نهو کهسانهدا که عیلم و زانستیان پی بهخشاوهو لهبهریانه، بهراستی جگه لهسته مکاران، کهس بهر هه لستی و نکولی له نایهتهکانی نیهناکات.

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ (50)

(کافران وادیار هقورنانه به بهلگهدانانین بویه) دهلین: باشهچی دهبوو نهگهر (معجزه) و بهلگهی له لایهن پهر و هر دگار یهوه بووی رهوانه بکرایه، (توش نهی پیغه مبهه لهوه لامیاندان) بلی: (معجزه) و بهلگه ماددییهکان بهدهست خوا خو یهتی وهمن تهنها ناگادار که رهوهو بیدار که رهوهیهکی ناشکران (بو تان).

أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (51)

نایا بهس نیه بو یان، که نیه هقورنانه بو رهوانه کردوویت و بهسه ریاندان ده خوینریتهوه، بهرستی نالهو قورنانه دا رهحمهت و یاداوهری ناشکرا ههیه بو نهو کهسانه ی که نیمان دههینن.

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيِّنًا وَبَيْنَكُمُ شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ (52)

(لهوهودوا نهی پیغه مبهه صلی الله علیه وسلم) پییان بلی: تهنها خوا بهسه که شایهت بی (کهمن په یامه کهیم پی گه یاندبوون)، جا هه نهو زاته زاناو ناگایه بهه هرچی له ناسمانهکان و زهویدا ههیه، بیگومان

ئەوانەى باوەر بەحەق و بەتال دەهینن و باوەریان بەخوای (تاک و تەنها) نیە، ئا ئەوانەزۆر خەسارەتمەندو زەرەرمەندن.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْ لَأَجَلَ مُسَمًّى لَجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَعَثَةٌ وَهَمُّ لَّا يَشْعُرُونَ (53)

(بئى پروایان) پەلەت لى دەكەن و داواى هاتنى سزات لى دەكەن، خو ئەگەر كاتى تايبەتیمان دیارى نەکردایەبو پیشهاتنى، یەكسەر تۆلەمان لى دەسەندن و سزامان دەدان، بیگومان ئەو سزاو تۆلەیه، لەناكاو یەخەیان پى دەگریت و، ئەوان هەست بەنزیکبونهوهشی ناکەن.

يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ (54)

ئەوانەهەر پەلەیانەو سزای خوا بەدوور دەزانن، لەكاتیکدا دۆزەخ دەورى کافرانی داو و هەرگیز لەسزای دەرباز نابن.

يَوْمَ يَعْشَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ دُوِقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (55)

جا ئەو رۆژەى كەسزا دایان دەگریت لەسەر پروویانەوه، لەژیر پینانەوه (خوای گهورەپیان) دەلیت: بچیزن سەرئەنجامى ئەو كارو كردهوانەى كەئەنجامتان دەدا.

يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُون (56)

(پەروەردگار بەئیماندارانى بەگیرهاتوو لەناو کافراندا رادهگهیهنیت): ئەى بەندهكانم زهوى من فراوانه، مولى من بهربلاوه (كوچ بکەن، خو رزگار بکەن)، تەنە اهر من پيەرستن.

كُلُّ نَفْسٍ دَائِقَةٌ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ (57)

(لەوانەیهترسى مەرگ لەئارادا هەبیت بۆیهترسیان دەرهوینیتەوه دەفهرمویت): هەموو کەس دەبى مردن بچیزى (کەى، لەکوئى، بەچى، خوا نەبى کەس نایزانى) لەوهودوا گهراوهتان بۆلاى ئيمهيه.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
النُّهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ (58)

جا نهوانه‌ی که ئیمان و باوهریان هیناوه‌ی کار و کرده‌ی چاکیان نه‌نجام
داوه، نهوانه‌کوشک و ته‌لارو ژوورهر از اوه‌کانی به‌هشتیان بو ناماده‌یه،
که جوگه‌ی رووبارو تا فگه‌به‌ژیر درمخته‌کانیداو به‌برده‌م کوشک و
ته‌لاره‌کانیدا ده‌روات، (وه‌ئو به‌خته‌مه‌رانه) ژیانی نه‌بر او له‌و
(شوینه‌وار مخوشانه‌دا) ده‌به‌نه‌سه‌ر، ئای چنده‌پاداشتی خه‌بات‌گیرو
کوششکاران به‌جی و ره‌وایه‌و چنده‌له‌نازو نیعمه‌تا ده‌ژین.

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ (59)

نهوانه‌ی که خوگر بوون و پشتیان به‌په‌روه‌ر دگاریان ده‌به‌ست.

وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
(60)

(هه‌روه‌ها خوای گه‌وره‌ده‌یه‌وئیت له‌گیروگرفتی رزق و ر‌وزیش دلنیامان
بکات و ده‌فه‌رموئیت): زینده‌مه‌ران ه‌یچیان رزق و ر‌وزی خویان
نه‌داوه‌به‌کولی خویاندا (که‌چی په‌کیان ناخات و له‌برسا نامرن)،
چونکه‌خوا رزقی نه‌وانیش و ئیوه‌ش ده‌دات، بی‌گومان نه‌و زور
بیسره‌(به‌قه‌سه‌و گوفتارتان) وه‌زور زانایه‌(به‌خته‌مه‌ر مخه‌یالی دل و
ده‌روونتان).

وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ
اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ (61)

خو نه‌گه‌ر په‌رسیار له‌(بی باوهران) بکه‌یت: کی ئاسمان و زه‌وی
دروست‌کردوه‌ه، ر‌وژو مانگی رام‌کردوه‌ه، (به‌دل نیایی و بی دوودلی)
ده‌لین: (الله) دروستی کردوون، جا ئیتر بوچی فریو ده‌خون و بوختان
ده‌کهن؟!

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ
(62)

هەر خوایه که پر زق و رۆزی ده به خشی به هەر کام که بیهوی له بهنده کانی،
یا دهیگر یتهوهو که می ده کاتهوه (تاقیکردنهوهی)، بهراستی خوا خوی
به هه موو شتیك زاناو ناگیه (دهزانیت چ حالهتیک چاک و له باره بو هەر
بهندهیهک).

وَلِّينَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا
لِيَقُولَنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ (63)

خو ئه گهر لیبان بپرسیت: که کی ئاو له ئاسمانهوه ده بار ینیت، زهوی پی
ده بوژ ینیتهوه، دواى ئهوهی که خاموش و مردوو بوو، (زور بهی خه لکی)
به دنیا ییه وه دلین.. الله (ئهوسا تو ئهی پیغه مبه صلی الله علیه وسلم، ئهی
نیماندار) بلی: سوپاس بو خواى پهروه ر دگار (که ئاوا، دان به دهسه لاتیدا
دهنن) به لام هیشتا زور بهیان بی بیرو هوشن و ژیریان ناخه نه کار.

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ (64)

بیگومان ژیا نی ئه م دنیا یه جگه له گه مهو گالتهو یاری شتیکی تر نیه..
(واته بی نرخه و ئه وه ناژی که ئاوا په لاماری ده دن و سته م له پینا ویدا
ده کن) چونکه بهراستی مالی قیامت و ژیا نی ناو به ههشت ژیا ن و
زینده گییه و شایسته ی ئه وه یه که ئاده میزاد هه ول و کوششی بو بدات،
ئه گهر (ئو خه لکه) بزائن و تییگه ن.

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا
هُمْ يُشْرِكُونَ (65)

هه رکاتیک (ئو خه لکه بی پروایه) سواری که شتی ده بن، وه (مه ترسی
نوقم بوون و تیاچوون پرویان تیده کات) زور به کول، هاناو هاوار بو
خوا ده بن و به دلسوزی و مل که چیه وه باوه ر دینن، به لام کاتیک

که‌زگاریان دهکات و ده‌گنه‌وشکانی، (دووباره‌له‌ریازی یه‌کتاناسی
لا‌ده‌دن و) هاو‌هل و هاوبه‌ش بو‌خوا بریار ده‌دن.

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَنَّوْا فَيَسُوفَ يَعْلَمُونَ (66)

جا با‌ئه‌وانه‌هر ناشو‌کرو به‌د‌نمه‌ک بن‌له‌به‌رانبه‌ر‌ئه‌وه‌مو
به‌خششانه‌ی ئی‌مه‌وه، با‌نازو نی‌عه‌ته‌کانی خوا‌به‌کار بی‌نن به‌و‌شی‌وازه‌ی
که‌پی‌ی‌رازی‌نیه، سه‌ر‌ئه‌نجام له‌دا‌هاتو‌ودا‌خو‌یان ده‌بیننه‌وه‌و به‌ئا‌گا
دینه‌وه.

أولم يروا أننا جعلنا حرماً آمناً ويخطفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ أَقْبَالَ بَاطِلٍ
يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ (67)

(باشه، خ‌وانه‌ناسانی مه‌که‌هه‌ست نا‌که‌ن، نا‌بینن که‌چو‌ن شو‌ینیی‌کی
ئه‌مین و پر‌له‌ئاسایش‌مان بو‌فه‌راه‌هم هینا‌ون له‌کاتی‌کدا،
له‌ده‌وو‌ربه‌ریانه‌وه‌خه‌ل‌کی ده‌فرین‌ریت، ئایا هه‌ر با‌وه‌ریان به‌به‌تال و
نا‌حه‌قی هه‌یه؟!، هه‌ست به‌نازو نی‌عه‌ته‌کانی خوا‌نا‌که‌ن و وه‌ک پی‌ویست
نایه‌ستن!)

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي
جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ (68)

جا‌نی‌تر کی‌له‌وه‌زالم و سه‌ته‌م‌کار‌تره‌که‌به‌ناوی خوا‌وه‌درو‌ده‌کا‌و ها‌وه‌لی
بو‌بریار ده‌دات، یا‌ئه‌و‌حه‌ق و راستیه‌ی که‌پی‌ی‌گه‌یه‌ن‌را‌وه‌به‌درو‌ی
ده‌خاته‌وه، مه‌گه‌ر هه‌ر دۆزه‌خ شایسته‌بی‌که‌جی‌گه‌ی بو‌کا‌فران تیا‌دا‌بین
بکری.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ (69)

(به‌لام) ئه‌وانه‌ی له‌پینا‌وی ئی‌مه‌دا‌وه‌بو‌به‌ده‌ست هینانی‌ره‌زامه‌ندیی ئی‌مه‌و
هه‌ول و کو‌شش ده‌دن و خو‌یان ماندوو‌ده‌که‌ن، به‌راستی ئه‌وانه‌رینمونی
ده‌که‌ین بو‌هه‌موو‌ری‌گه‌و‌ری‌بازی‌کی چاک و دروست (که‌به‌ده‌سته‌ینانی

پروژه‌های مهندسی (تیم‌های هدوایه)، بیگومان خوی پروه‌ردگار هاوهل و
هاوده‌می چاکه‌کاران و چاکه‌خوازانه.